

Arrest

nr. 210 761 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNICK
Frenchlaan 8
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015, waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat M. SNICK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2015 dient de verzoeker, tezamen met zijn echtgenote en minderjarige zoon, een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag "zonder voorwerp" is. Op diezelfde datum beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het betreft de thans bestreden beslissingen, waarvan de verzoeker kennis nam op 12 januari 2016.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet "zonder voorwerp" wordt verklaard. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)
V., E. (R.R....)
Geboren op (...)1977 te A.
S., A. (R.R. ...)
Geboren op (...)1978 te A.
Wettelijke vertegenwoordigers van:
V., Er. (R.R. ...)
Geboren op (...) 2000 te A.
Adres: (...)
Nationaliteit: Armenië

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 08.10.2015 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 21.01.2013; Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3jaar, met name tot 20.01.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 (zeven)dagen betekend op 21.01.2013;

*Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.
(...)"*

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat jegens de verzoeker werd getroffen. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)
De heer:
Naam, voornaam: V., E.
geboortedatum: (...)1977
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 21.01.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 21.01.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21.01.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. *In fine* van het verzoekschrift vraagt de verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hem zou herstellen in zijn recht op verblijf op het grondgebied. In zoverre de verzoeker hiermee de Raad zou verzoeken de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen, moet worden benadrukt dat de Raad in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker brengt in het verzoekschrift drie middelen naar voor. Uit de uiteenzettingen van deze middelen blijkt dat het eerste en het tweede middel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing, terwijl het derde middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3.1. Het eerste en het tweede middel worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, tezamen behandeld en onderzocht.

3.1.1. Deze middelen worden in het verzoekschrift als volgt uiteengezet:

"1. Eerste middel: de opgelegde periode van het inreisverbod is verstreken & onterechte toepassing van art. 74/12, §4 Vreemdelingenwet

1. De Federale Overheidsdienst Financiën, dienst Vreemdelingenzaken, heeft de aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op 8 oktober 2015 afgewezen. Op dat moment werd geoordeeld dat het verzoek tot regularisatie zonder voorwerp was.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gemotiveerd dat verzoeker onderworpen was aan een inreisverbod voor het Schengengebied, betekend op 21 januari 2013 voor een termijn van 3 jaar, om aldus af te lopen op 20 januari 2016.

Op vandaag is verzoeker aldus niet meer onderworpen aan enige inreisverbod, gezien de duurtijd van het afgeleverde inreisverbod op vandaag verstreken is. Het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat verzoeker zich aldus niet op Belgisch grondgebied zou mogen bevinden en een vraag tot opheffing of opschorting dient in te dienen in zijn land van herkomst, is aldus niet langer van toepassing.

2. Het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zij systematisch een verzoek tot humanitaire regularisatie verwerpen, zodra er sprake is van een geldend inreisverbod, zonder ook maar enig onderzoek ten gronde heeft geen wettelijke basis.

Waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich beroept op art. 74/12, §4 Vreemdelingenwet zegt dit artikel enkel dat een derdelander geen recht op toegang of verblijf heeft tijdens een onderzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod.

Evenwel verliest de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee pertinent uit het oog dat een verzoek om humanitaire regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ook kan aangevraagd worden vanuit een onwettig verblijf. Artikel 74/12, §4 is geen wettelijk beletsel voor aanvraag artikel 9bis.

De niet-inoverwegingneming van een 9bis aanvraag roept tevens vragen op in de zin dat een aanvraag gezinshereniging artikel 40bis of 40ter in België wel in overweging wordt genomen. Dit maakt aldus een onrechtmatige discriminatie uit op personen die een aanvraag indien op basis van art. 40bis of 40ter en personen die een aanvraag humanitaire regularisatie indien op basis van art. 9bis.

3. Bovendien is de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die deze praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken afkeurt. Verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigen immers beslissingen waarbij de hierboven toegelichte praktijk toepaste.

Verzoeker verwijst ondermeer naar volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

- RvV nr. 135.627 van 19 december 2014;
- RvV nr. 139.567 van 26 februari 2015;
- RvV nr. 142.682 van 2 april 2015.

Deze rechtspraak dient ook toegepast te worden op personen die een aanvraag indienen in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ook kan aangevraagd worden vanuit een onwettig verblijf. Er anders over oordelen zou een ongeoorloofde discriminatie uitmaken.

2. Tweede middel: schending van artikel 2 & 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen

1. Artikelen 2 & 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een weigeringsbeslissing te nemen.

Uit de samenlezing van artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- 2) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- 3) De motivering dient afdoende te zijn.*

2. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

3. Verzoeker stelt zich dan ook de grootste vragen bij de beslissing van de administratieve overheid waarbij zijn verzoek als “zonder voorwerp” werd afgewezen.

Gelet op de toepassing van het eerste middel staat het vast dat de administratieve overheid in deze niet correct heeft gemotiveerd. Door te verwijzen naar art. 74/12, §4 Vreemdelingenwet als wettelijke basis om te stellen dat het verzoek tot humanitaire regularisatie van verzoeker zonder voorwerp is, begaat de administratieve overheid een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers bevat voormeld artikel geenszins een wettelijk beletsel om tijdens een illegaal verblijf op Belgisch grondgebied alsnog een aanvraag in te dienen gebaseerd op art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich beroept op art. 74/12, §4 Vreemdelingenwet zegt dit artikel enkel dat een derdelander geen recht op toegang of verblijf heeft tijdens een onderzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod.

Evenwel is dat in casu niet aan de orde, gezien de administratieve overheid zelf zegt dat er thans geen onderzoek tot opheffing of opschorting aanhangig is. Het is dan ook maar de vraag op wat de administratieve overheid zich baseert om te stellen dat art. 74/12, §4 Vreemdelingenwet een onmogelijkheid inhoudt voor verzoeker om een aanvraag tot humanitaire regularisatie in te dienen op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Minstens wordt dit door de administratieve overheid in de kwestieuze beslissing niet nader gemotiveerd, hetgeen evenwel hun verplichting is ingevolge het aan het bestuur opgelegde zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De stelling van de administratieve overheid is dan ook niet meer dan een foutieve standaardmotivering, waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voorgaande arresten reeds heeft aangenomen dat dergelijke beslissingen dienen vernietigd te worden. Een standaardmotivering beantwoordt niet aan de artikelen 2 & 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, die een zekere individualiteit vereist.

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 2 & 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet:

- 1) ten onrechte heeft de administratieve overheid besloten dat de aanvraag zonder voorwerp is en aldus niet ten volle ten gronde geoordeeld;*
- 2) de administratieve overheid bezondigt zich aan standaardmotiveringen zonder in een individuele motivering te voorzien;*
- 3) de administratieve overheid antwoordt niet op tal van aangebracht middelen.”*

3.1.2. De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste, tweede en derde middel wordt aangehaald dat de opgelegde periode van het inreisverbod is verstreken, er zou sprake zijn van een onterechte toepassing van artikel 74/12, §4 Vreemdelingenwet en de schending van artikel 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM wordt opgeworpen.

De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Op het moment van de bestreden beslissing stond verzoekende partij onder een inreisverbod voor het Schengengebied.

Eerst en vooral laat verweerder gelden dat wat betreft de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, bij lezing het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij op 21.01.2013 een inreisverbod (bijlage 13sexties) werd betekend.

Tegen voormeld inreisverbod (bijlage 13sexies) werd door de verzoekende partij geen vordering tot schorsing noch een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de beslissing definitief en uitvoerbaar is.

In concreto betekent het inreisverbod dat aan de verzoekende partij uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om met ingang van 21.01.2013 het Belgisch grondgebied te betreden en hier nog verder te verblijven.

Gelet op het feit dat verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk hem werd verboden, kan hij geen aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen op het Belgische grondgebied.

Uit een samenlezing van artikel 1, artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12 §1, 3e lid, §2 en §4 van de Vreemdelingenwet vloeit inderdaad voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet kan indienen op ontvankelijke wijze.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Hij toont niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

Gelet op het feit dat verzoekende partij ingevolge het aan hem betekende inreisverbod niet op het Belgische grondgebied mocht verblijven, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvraag zonder voorwerp te verklaren en daarbij te verwijzen naar het inreisverbod.

Verzoekende partij verwijst naar haar integratie.

Verweerder laat gelden dat het de verzoekende partij altijd vrij staat om een opheffing of opschorting te vragen van zijn inreisverbod omwille van humanitaire redenen, maar dat dit dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet, is het de betrokken vreemdeling, verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

De opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd door diegene die eraan onderworpen is – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen, kan opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf worden ingediend.

Het onderzoek naar de ontvankelijkheid of regelmatigheid van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt in dat wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het aanvragen van de machtiging tot verblijf in België (en niet in het buitenland) te rechtvaardigen.

Gelet op het feit dat verzoekende partij bij het nemen van de in casu bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, dewelke het verbod inhoudt om nog langer op het Belgisch grondgebied te verblijven, kan eenvoudigweg niet worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehouden was om de aangevoerde buitengewone omstandigheden af te toetsen. Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk hem werd verboden, kan hij niet dienstig voorhouden dat hij gerechtigd zou zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgische grondgebied.

Uit een samenlezing van art. 1 en art. 74/12 Vreemdelingenwet vloeit inderdaad voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet kan indienen.

Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: “Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Met haar betoog ter terechtzitting gaat verzoekende partij er dan ook aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd — in beginsel vanuit het land van herkomst — dat en slechts nadat deze opheffing werd bekomen, een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om machtiging tot verblijf als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk — en voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf — te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in voormeld artikel 74/12, § 1. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet worden ontzegd. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een analogie met een aanvraag gezinshereniging, dient te worden vastgesteld dat zij dit niet verder uiteenzet.

Met betrekking tot de aangevoerde humanitaire redenen waarop in de eerste bestreden beslissing niet geantwoord werd, benadrukt de Raad dat de verwerende partij niet diende te antwoorden op de aangevoerde elementen in de aanvraag, aangezien de verwerende partij, zoals er reeds op werd gewezen in de beschikking van 23 juni 2014, niets anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

(...)

Gelet op het bovenstaande doet het betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking van 23 juni 2014 gesteld wordt. Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep met betrekking tot de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is.”

(R.v.V. nr. 129 109 van 10 september 2014, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij haar betoog dat er geen wettelijke basis zou zijn om de aanvraag zonder voorwerp te verklaren, gaat voorbij aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, waaronder de verwijzing naar artikel 74/12 §1, 3e en §2 en §4 van de Vreemdelingenwet, alsmede naar artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet.

Uit een samenlezing van artikel 1, artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12 §1, 3e lid, §2 en §4 van de Vreemdelingenwet vloeit onmiskenbaar voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen in België.

Ook de bewering dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend vanuit illegaal verblijf is niet dienstig. Immers, “Daar waar de verzoekende partij stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden ingediend vanuit een onwettig verblijf, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke manier een onwettig verblijf, zijnde een verblijf zonder hiertoe gerechtigd of gemachtigd te zijn vergelijkbaar zou zijn met een verblijf in strijd met een inreisverbod, met name een uitdrukkelijk verbod van toegang en verblijf op het grondgebied” (R.v.V. nr. 129 109 van 10 september 2014, www.rvv-cce.be).

Terwijl een aanvraag op grond van artikel 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet evenmin vanuit België kan worden ingediend door een vreemdeling die onder een geldig inreisverbod staat (zie o.m. R.v.V. nr. 142.276 van 30.03.2015). Verzoekende partij beperkt zich ook tot een loze bewering, die zij niet verder uitwerkt.

Wat er ook van zij, verzoekende partij poogt een vergelijking te maken tussen twee procedures die een compleet andere juridische grondslag kennen en niet met elkaar kunnen vergeleken worden.

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De middelen kunnen niet worden aangenomen.”

3.1.3. Beoordeling

De verzoeker voert onder meer aan dat er geen wettelijke basis is om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ‘zonder voorwerp’ te verklaren.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Voornoemde artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de eerste bestreden beslissing wordt in essentie overwogen dat de aanvraag tot regularisatie, die verzoeker samen met zijn gezin heeft ingediend op 8 oktober 2015, 'zonder voorwerp' zou zijn omdat hem op 21 januari 2013 een definitief geworden inreisverbod werd betekend voor de duur van drie jaar, dat niet werd opgeheven of opgeschort. De gemachtigde verwijst hieromtrent onder meer naar artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat de in de motieven vermelde bepalingen van de vreemdelingenwet enerzijds betrekking hebben op het verplicht af te leveren bevel om het grondgebied te verlaten aan "*een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is*" (artikel 7, eerste lid, 12°) en anderzijds op de procedure om de opschorting of de opheffing van een inreisverbod aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4). Geen van de vermelde wetsbepalingen beschrijft echter de mogelijkheid voor de gemachtigde om een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet 'zonder voorwerp' te verklaren. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen aangeeft dat de eerste bestreden beslissing terecht is gemotiveerd met de verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4, van de vreemdelingenwet.

Hoewel het niet ondenkbaar is dat het bestaan en het niet opvolgen van een definitief inreisverbod door de bevoegde overheid als feitelijke grond kan worden meegenomen in een beslissing omtrent de ontvankelijkheid of de gegrondheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat er geen enkele wettelijke basis is om een dergelijke aanvraag 'zonder voorwerp' te verklaren, hetgeen wil zeggen dat er eigenlijk geen aanvraag voorligt. Door de aanvraag 'zonder voorwerp' te verklaren op grond van het loutere motief dat de verzoeker onder een definitief en niet opgeheven of opgeschort inreisverbod voor het Schengengebied staat, wordt bijgevolg de formele motiveringsplicht geschonden. Dergelijke beslissing mist immers een pertinente juridische grondslag.

Het gegeven dat het inreisverbod slechts zou gelden tot 20 januari 2016, zoals in de eerste beslissing wordt aangehaald, stemt overigens niet overeen met de rechtspraak van het Hof van Justitie en doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst erop dat een inreisverbod luidens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie pas rechtsgevolgen heeft vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de vreemdeling naar diens land van herkomst (HvJ 4 april 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*, §45). Aangezien het niet betwist is dat de verzoeker geen vrijwillige uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat hem op 21 januari 2013 werd betekend, en hij actueel nog steeds op Belgisch grondgebied vertoeft, wordt verzoekers actuele verblijfssituatie enkel beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. door het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*, §49).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. De arresten waarnaar in de nota met opmerkingen worden verwezen, zijn niet bindend aangezien er geen precedentwerking geldt in de continentale rechtstraditie.

De vaststelling dat de eerste bestreden beslissing niet pertinent is gemotiveerd in rechte, leidt tot de nietigverklaring ervan. De Raad wijst erop dat de nietigverklaring zich uitstrekt tot de eerste bestreden beslissing in haar geheel. Aangezien de aanvraag werd ingediend door de verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarige zoon en er jegens hen slechts één beslissing inzake deze aanvraag werd getroffen, wordt de beslissing voor alle voormelde gezinsleden vernietigd. Nu de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste en het tweede middel niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“3. Derde middel: schending van art. 8 EVRM: Recht op eerbiediging van het gezinsleven

1. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Ratione personae kan het recht op bescherming van het gezinsleven ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn (Hof Mensenrechten Ciliz v. Netherlands (2000), arrest van 11 juli 2000, NJB 200, 1752, nr. 38.) Door de uitzettingsmaatregel kunnen immers gezinsleden van elkaar worden gescheiden, waardoor het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven op de helling komt te staan.

2. Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*

Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. In casu is een terugkeer naar het land van herkomst voor Er. V. nefast.

3. Verzoeker heeft familiale, sociale en culturele banden met België zodat ook in dat opzicht zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven dient gevrijwaard te worden.

Verzoeker blijft reeds een lange en ononderbroken periode op Belgisch grondgebied – net als zijn familie, waaronder zijn broer – aan wie wel een rechtsgeldige verblijfstitel werd toegekend. Verzoeker heeft hierboven reeds aangetoond dat zijn familie in België verblijft en meer bepaald in Menen. Ook zijn broer en schoonzus.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst, alwaar hij geen familie heeft, noch personen met wie hij een sociale – laat staan familiale – band heeft, maakt een inbreuk uit op art. 8 EVRM.

4. Ook het feit dat verzoeker reeds in een vergeand stadium geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, kan evenzeer een schending uitmaken van art. 8 EVRM. Verzoeker legt stukken voor waaruit blijkt dat het gezin een feilloos parcours heeft afgelopen en nog nooit in contact kwam met justitie. Zij zijn geïntegreerd en krijgen zelfs de mogelijkheid om tewerkgesteld te worden.

Verzoeker legt afdoende stukken voor waaruit blijkt dat zijn kinderen schoolgaand zijn in België en met succes hun schoolparcours afleggen. Tevens legt hij stukken voor waaruit blijkt dat het gezin zich

maatschappelijk engageert door deel te nemen aan het verenigingsleven en tevens geliefd is in de omgang bij Belgische onderdanen.

M.a.w. heeft verzoeker een perfect parcours afgelegd qua integratie. Dat verzoeker thans zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst zou hem een ernstig nadeel berokkenen, gelet op het feit dat hij geen contacten meer heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst naar de diverse verklaringen die worden gevoegd bij de stukken (st. 9-11)."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoeker stelt in de eerste plaats dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM. Deze kritiek heeft bijgevolg betrekking op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het treffen van het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers familiale situatie in België. In een op 15 december 2015 gevalideerde nota heeft de gemachtigde met name het volgende overwogen:

"1) Hoger belang van het kind

➔ Hoger belangen van de kinderen wordt niet geschaad daar de gezinseenheid behouden blijft. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Bovendien behoeft de scholing geen speciale infrastructuur die niet in het land van herkomst te verkrijgen is.

2) Gezins- en familielevens

➔ Betrokkene haalt aan dat zijn beide broers legaal in België verblijven, betrokkene toont echter de verwantschap niet aan. Het louter voorleggen van de identiteitskaarten van de personen waarop met zich beroept is onvoldoende om te spreken van verwantschap."

De verzoeker gaat eraan voorbij dat op dezelfde dag eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen ten aanzien van zijn echtgenote en ten aanzien van hun minderjarige zoon. Hij toont niet aan in welk opzicht de verplichting om het grondgebied te verlaten, zijn gezinsbelangen en het hoger belang van zijn minderjarige zoon in gedrang zou brengen. De loutere bewering dat een terugkeer nefast is voor zijn minderjarige zoon, volstaat uiteraard niet om concreet aan te tonen dat het hoger belang van deze zoon zou zijn geschaad. Dit klemt *in casu* des te meer aangezien het kind in elk geval samen met zijn ouders het land dient te verlaten. De vrijwaring van de eenheid van het gezin dient immers net het belang van het kind.

In de mate dat de verzoeker nog verwijst naar zijn in België verblijvende broers, stelt de Raad vast dat ook in het kader van het onderhavige beroep geen enkel bewijs wordt bijgebracht van verwantschap, laat staan van dergelijke nauwe banden van afhankelijkheid die zouden maken dat de relatie van de verzoeker met zijn volwassen broers kan vallen onder de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de tweede bestreden beslissing het door artikel 8 van het EVRM verleende recht op bescherming van het gezins- en familielevens zou schenden.

Voor zover de verzoeker gewag maakt van een perfecte integratie in België, doelt hij in wezen op een privéleven dat hij in België zou hebben ontplooid. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015,

Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich *in casu* beperkt tot vage beweringen omtrent een integratie in België, die enkel worden ondersteund door een aantal verklaringen van derden die hoe dan ook niets omvattend zijn. Hiermee toont de verzoeker echter nog niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Hierbij dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich zeer goed bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. De verzoeker nam immers op 21 januari 2013 kennis van de beslissing waarbij hem voor de duur van drie jaar de toegang tot en het verblijf in België en de Schengenlanden werd verboden. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoeker in de periode dat hij in België heeft verbleven, voorafgaand aan het treffen van de tweede bestreden beslissing, dermate intense sociale of andere contacten met en in de Belgische samenleving zou hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit wordt *in casu* niet aangetoond.

Bovendien maakt de verzoeker geheel niet concreet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst onmogelijk nog een sociaal netwerk zou kunnen opbouwen of dat hij er niet in de mogelijkheid zou zijn om er professionele activiteiten uit te bouwen of verder te zetten. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat zijn minderjarige zoon er geen school zou kunnen lopen.

De verzoeker maakt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing is derhalve, wat deze beslissing betreft, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. De vordering tot schorsing wordt voor het overige dan ook, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015, waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE